

VSAKDANJA TOŽBA

Tin Ujević

Kako težko je biti slab,
kako težko je biti sam,
in biti star, pa biti mlad!

In biti slab in brez moči,
in nimaš, koga bi poiskal,
ko žge nemir, ko tre obup.

In hodiš trudno po cestah,
in padaš v blato poteptan,
brez zvezde, ki bi dala luč.

Brez svetle zvezde sojene,
ki je nad zibko stala ti,
z repom in sončno mavrico.

O Bog moj, Bog moj, spomni se
vseh svojih čudežnih obljub,
ki si mi tistikrat jih dal.

O Bog moj, Bog moj, spomni se.
ljubezni spomni se in zmag,
in lovorja in pa darov.

Glej, sin tvoj zdaj po svetu gre,
po svetu skoz dolino rev,
čez trnje in čez kamenje,

od hudega do hudega,
in noge mu že krvave,
in glej, srce je ranjeno.

In trudne so mu že kosti,
in duša mu je žalostna,
in on je sam in zapuščen.

In sestre ni in brata ni,
očeta ni ne matere,
ne ljube ne prijatelja.

Nikogar ni, ki bil bi z njim,
le trn, ki v srcu mu tiči,
in ogenj, ki gori v dlaneh.

Sam, čisto sam po svetu gre,
pod sinjim nebom mutastim,
čez mračno polje zemeljsko.

In komu naj potoži se?
Nobeden ne posluša ga,
še bratje ne, ki tavajo.

O Bog, beseda tvoja žge
in v grlu stiska me in tišči,
in rada zakričala bi. *

Vsa v meni je zgrmadena
in moram jo zavpiti v svet,
če ne, bom zgorel kakor kres.

Pa naj bom ogenj na gorah,
naj v zublju bom goreči dih,
če nisem klic, ki s streh doni!

O Bog, samo da se skonča
ta trudna, tavajoča pot
pod nebom, ki ne sliši me.

Saj brez besede ne zdržim,
glas in odgovor si želim,
ljubezen ali sveto smrt.

Pelinov venec je grenak,
in kelih strupov je teman,
za vročim julijem kričim.

Saj, ker bridko je biti slab,
saj, ker bridko je biti sam
(in ko lahko bi bil močan,

ko bi lahko bil ljub in drag)
ampak bridko, najbolj bridko
je biti star, pa tako mlad!